

حرز حضرت مهدی (ع)

«حرز» در لغت به معنای جای استوار و پناهگاه است و نیز دعای حفظ را گویند.^۱ در اصطلاح، بیش‌تر معنای دوم مقصود است؛ یعنی، هر گونه دعای خواندنی و نوشتنی، که به‌خاطر محفوظ نگاه داشتن آدمی باشد و به وسیله آن پناه جویند. وجه مشترک بین تمامی حرزها، به کار بستن آن‌ها برای محفوظ ماندن شخص و یا همراهان و یا اموال او از گزند دشمنان و یا پیش آمدهای ناگوار و حوادث پیش‌بینی نشده روزگار است.

قسمتی از حرزها - هم‌چون سایر متون احادیث و دعاها - با ذکر سند معتبر تا به معصوم ضبط شده است؛ اما بعضی از آن‌ها اسناد محکمی ندارد.

هر یک از حرزها، ویژگی‌هایی دارند که در کتاب‌های دعا مورد اشاره قرار گرفته است. برای هر کدام از معصومین (ع) حرزهایی نقل شده که بعضی از آن‌ها شهرت بیش‌تری دارند؛ یکی از آن‌ها حرز حضرت مهدی (عج) است:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ يَا مَلِكُ الرَّقَابِ يَا هَازِمُ الْأَخْرَابِ يَا مُفْتِخَ الْأَبْوَابِ يَا مُسَبِّحَ الْأَشْيَاءِ سَبِّحْ لَنَا سَبِّحًا لَا تَسْتَطِيعُ لَهُ طَلِبًا بِحَقِّ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ^۲

نماز امام زمان (عج)

از برخی روایات استفاده می‌شود که هر یک از امامان معصومین (ع) به نمازی خاص تأکید نموده و بدان سفارش می‌کرده‌اند. یکی از این نمازها، نماز حضرت مهدی (ع) است.

در روایتی منسوب به حضرت مهدی (ع) است، که ایشان فرموده: «هر کس که از خداوند خواسته‌ای دارد، پس شب جمعه غسل کند، بعد از نیمه شب به نمازگاه خود رفته، دو رکعت نماز بدین ترتیب بخواند. در رکعت اول وقتی به «ایاتک نعبدُ» رسید، یک‌صد مرتبه بگوید: «ایاتک نعبدُ وایاتک نستعین» و سوره توحید را یک مرتبه بخواند، سپس ذکر رکوع و دو سجده را هفت بار تکرار کند و رکعت دوم را نیز به همین ترتیب بخواند؛ خداوند حاجتش را برآورده خواهد کرد».^۱ البته در برخی نقل‌ها آمده است: پس از این نماز مستحب است، تسبیحات حضرت زهرا (س) را بخواند و آن‌گاه به سجده رفته، یک‌صد مرتبه صلوات بفرستد.^۲

هم‌چنین گفته شده است: در پایان، دعای «اللَّهُمَّ عَظِّمِ الْبَلََاءَ وَبَرِّحِ الْخَفَاءَ» تا آخر آن خوانده شود.^۳

خواندن دعا

از امام صادق (ع) منقول است که این دعا در دوران غیبت خوانده شود «اللَّهُمَّ عَرِّفْنِي نَفْسَكَ فَإِنَّكَ إِنْ لَمْ تَعْرِفْنِي نَفْسَكَ لَمْ أَعْرِفْ نَبِيَّكَ اللَّهُمَّ عَرِّفْنِي رَسُولَكَ فَإِنَّكَ إِنْ لَمْ تَعْرِفْنِي رَسُولَكَ لَمْ أَعْرِفْ حُجَّتَكَ، اللَّهُمَّ عَرِّفْنِي حُجَّتَكَ فَإِنَّكَ إِنْ لَمْ تَعْرِفْنِي حُجَّتَكَ ضَلَلْتُ عَنْ دِينِي؛ خدایا خود را به من بشناسان که اگر تو را نشناسم، پیامبرت را نخواهم شناخت، خدایا فرستاده‌ات را به من بشناسان که اگر فرستاده و پیامبر تو را نشناسم، حجت تو را نیز نخواهم شناخت، خدایا حجت خود را به من بشناسان که اگر حجت تو را نشناسم در دین خویش گمراه خواهم شد»^۱ البته این دعا به گونه‌ای دیگر نیز روایت شده است.^۲

پی‌نوشت‌ها

۱. الکافی، ج ۱، ص ۳۲۷، ح ۵
۲. رک: النبیة، ص ۱۶۶، ح ۶

پی‌نوشت‌ها

۱. مستدرک الوسائل، ج ۶ ص ۷۵
۲. بحار الانوار، ج ۵۳، ص ۲۳۰
۳. وسائل الشیعه، ج ۸، ص ۱۸۴

پی‌نوشت‌ها

۱. مجمع‌البحرین، ج ۳، ص ۳۷۳
۲. نعل (۲۷)، آیه ۶۲